

handlede Personer anvendes udenfor Tjenesteforhold, er der, for at forhindre dette, bragt et Tillæg til Paragraphen i Forslag (Nr. 31).

Til § 25.

I Henhold til hvad forhen er anført, cfr. Nr. 3, er det første Ord i Paragraphen foreslaaet udeladt. (Nr. 32).

Til § 26.

Naar en Jurisdictionsschef maatte „efter Omstændighederne ansee det for rigtigere,“ at der gaaer Dom i en Sag, synes det ligesom at være hans Pligt, at henvise den til Underfølgelse og Paakjendelse ved en Krigsret, og det skjøntes derfor ikke rigtigt, at Loven lader det staae i hans Magt, om han vil gjøre det. Paragraphens 2det Stykke i Begyndelsen er derfor foreslaaet forandret og affattet saaledes, at det kommer til at staae i Modsætning til det 1ste Stykke, som overlader det til vedkommende Befalingsmands frie Valg, enten selv at fastsætte Straffen eller overlade dette til en Anden. (Nr. 33).

Til § 28.

At Sagens Dplysning bør skee paa den Maade, vedkommende Befalingsmand finder meest hensigtsvarende, er vel Noget, der følger af sig selv, saa at en udtrykkelig Tilkjendgivelse heraf turde være overflødig. (Nr. 34).

Til § 29.

Den her gjorte Indstilling er en Følge af tidligere Indstillinger, saafremt disse vedtages (Nr. 35).

Til § 30.

Skjøndt Motiverne til § 8 Pag. 10 synes at forudsætte, at Nedsættelse i 2den Klasse uden Dom ikke kan forenes med legemlig Straf, er det dog ikke klart, om det alene har været Meningen, at saadan Forening ikke maa finde Sted for een og samme Forseelse, men at der derimod Intet kunde være til Hinder for at forene disse Straffe, naar flere Forseelser vare begaaede. Det turde dog være muligt, at ogsaa det Sidste kunde lede til Misbrug, og Nedsættelsen i 2den Klasse vilde derved tabe den vigtige Betydning af en alvorlig Advarsel, som den ellers kan have; men i alt Fald vilde det være ønskeligt, om den Misforstaaelse, det citerede Sted af Motiverne kunde medføre,

maatte vorde hævet ved en Udtalelse fra Krigsministeren.

Til § 31.

Under Forudsætning af at Nr. 21 i Henhold til det ved § 14 bemærkede vedtages, vil dette medføre Udelabelsen af hvad der i nærværende Paragraph slutter sig til Bestemmelserne i bemeldte § 14. (Nr. 36).

Saafernt de af Medundertegnede Flensborg under Nr. 22 og Nr. 24 stillede Forslag ikke vedtages, foreslaaes, at legemlig Straf optages blandt de Straffe, den Paagjældende skal have det i sin Magt at forhindre fuldbyrdede ved at forlange Sagen undersøgt og paakjendt af Retten. Jeg finder nemlig ikke min Frygt for den legemlige Strafs Misbrug hævet ved den Grund, der i Motiverne Pag. 33 in fine findes anført for, at Menige af 2den Klasse ikke skulle tilstaaes hiin Ret med Hensyn til legemlig Straf, naar de Grundsatninger tages i Betragtning, hvorefter Nedsættelse i 2den Klasse anvendes i Straffeloven. Jeg skal endnu bringe i Erindring hiin Strafs særegne Bessaffenhed, Motiverne Pag. 15 og 16, Parolbefaling 18de Novbr. 1844 § 11 samt Motiverne til Disciplinarloven for Svædeten Pag. 6 1ste Stykke (Nr. 37).

Medundertegnede Bjerring og Dahlmene, at Enhver, der tilkjendes legemlig Straf uden Dom, bør som hidtil kunne begjære Sagen undersøgt og paakjendt af Retten. (Nr. 38).

Til § 32.

I 3die Linie er „Indseende“ foreslaaet forandret til „Tilsyn“ (Nr. 39).

Ved et til Paragraphens Slutningsbestemmelse foreslaaet Tillæg har man søgt at forhindre, at nogen Connivents skal finde Sted med Hensyn til Befalingsmanden, der har forseet sig ved Anvendelsen af den ham betroede Disciplinarmyndighed; men vil man give Den, mod hvem hiin Myndighed er anvendt, Afgang til at forlange Befalingsmanden tiltalt ved Retten, kan det heller ikke nægtes denne at forlange Sagen saaledes afgjort (Nr. 40).